

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789264416/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Norge, og han sagde: »Hvad skal De rejse op til de nordmænd for og spille for dem – lad dem komme herned, når de vil se Dem.« Var jeg end forandret i et og andet, havde jeg dog beholdt min ydmyghed og beskedenhed og fandt derfor, at det var en højst forunderlig tale af ham.

Mit private glade og overgivne liv opfyldte mig i denne periode så ganske, at teatret næsten stod i skygge derfor, og man fandt også, at jeg i den sidste tid var i tilbagegang eller i al fald ingen rigtige fremskridt havde gjort. Trine Rar havde jeg ophørt at spille, da både Heiberg og jeg selv fandt, at denne rolle burde udføres af et barn og ikke af en, der nu som jeg alt spillede voksne elskerinderoller. Imidlertid bad jomfru Lange (senere madam Larcher), om hun måtte forsøge sig i Trines rolle, uagtet det samme gjaldt for hendes vedkommende, at hun var for gammel til den, og direktionen tillod hende det. Med vemod sad jeg i elevlogen (der dengang var i anden pladsloge) og så jomfru Lange udføre Trines rolle. En tyk madamme sad ved min side og henvendte af og til sin tale til mig. »Jomfru Pätges spiller dog nydeligt i aften,« sagde hun med ét til mig. Jeg tænkte, finder hun virkelig, at jomfru Lange spiller godt, så lad hende også få æren derfor. Jeg svarede da: »Det er ikke jomfru Pätges, men jomfru Lange, som spiller Trine.« Hun så nedladende ned til mig og vedblev: »Jeg kender nok jomfru Pätges, min gode! Det er ikke første gang, at jeg er på komedie.« Jeg lod hende da blive i troen og fandt det overflødigt at give mig tilkende for hende.

I Wexschalls hus var alt uforandret. Nielsens kur til mig fortsattes, ligesom mine drillerier. Græd han, så lo jeg, og de latterligste scener fulgte ofte heraf. Madam Wexschall måtte ofte trøste og berolige ham, når jeg ved min kulde havde gjort ham rasende. Jeg havde ikke så stor uret i dette drilleri, som det måske kan synes, thi hans opførelse imod mig i andres nærværelse gik åbenbart ud på, at disse skulle tro, der var et hemmeligt og meget intimt forhold imellem ham og mig; og dette oprørte mig og gjorde mig noget grusom i min måde at tilbagevise ham på. En dyd havde jeg imidlertid, som just ikke er så almindelig hos unge, feterede piger, nemlig: at det aldrig faldt mig ind, at nogen mand mente andet med sin kur end en overfladisk selskabskurtoisi. At nogen elskede mig så alvorligt, at de tænkte på en forbindelse med mig